

som ere opnaaede i Konventionen, og som gaa ud paa at sikre Indbyggernes Stilling, ere fuldt ud tilfredsstillende. Det er den ene Side af Sagen. Paa den anden Side tror jeg at have godtgjort, at saavel ydre som indre politiske og økonomiske Formaal gøre det til en Nødvendighed nu for Danmark at søge dette Baand løst, medens det endnu kan ske." Jeg vil til denne Udtalelse fra den højtærede Ministers Side sige, at jeg højligt beklager, og flere med mig, at den højtærede Minister ikke har ladet sin store Sorg — som jeg ikke tvivler om, at han virkelig føler — ved det Skridt, han foretog, da han lod Traktaten undertegne — at han ikke har ladet den paavirke sig saaledes, at han har ladet de videre Forhandlinger om Traktatens Afslutning løbe ud i Sandet. Den højtærede Minister kom som Fører af et nyt System til Regeringen efter den foregaaende Regering, som havde vist meget liden Lyst til at afslutte en Traktat som den, der nu foreligger, og det havde sikkert ikke været den højtærede Minister vanskeligt, hvis han havde ladet sine Følelser fuldt ud raade, da ogsaa at ophøre med de yderligere Forhandlinger om denne Sag. Den højtærede Minister siger imidlertid et andet Sted i sine Udtalelser i det andet Ting, at han mente i dette Tilfælde at maatte handle politisk, statsmandsmæssigt, og at han derfor maatte fortsætte de Forhandlinger, der vare indledede af de foregaaende Regeringer, og føre dem videre i det væsentlige i den Bane, hvori de hidtil vare førte.

Naar den højtærede Minister sluttede sine af mig oplæste Udtalelser i Folketinget derhen, at saavel indre som ydre politiske og finansielle Formaal gøre det til en Nødvendighed at bevilge Traktaten, vil jeg tillade mig dertil at knytte nogle Bemærkninger. Hvad nu for det første angaar de finansielle Hensyn, som skulde gøre Traktatens Afslutning til en Nødvendighed, har Flertallet i sin Betænkning gjort udførlig Rede for hele den finansielle Situation, og jeg skal ikke vidtløftigt komme ind derpaa, men kun henvise dertil. Det fremgaar deraf, at det ikke lader sig nægte, at de vestindiske Øer i dette Øjeblik skyldes store Beløb til den danske Statskasse. Men det er ogsaa paavist i Betænkningen, at største Delen af dette Beløb, mellem 8—9 Millioner, skyldes Tilskud, som den danske Stat som suveræn over Øerne har været nødsaget til at yde Øerne til deres Administration, til Guvernementet og til Militæret, som man i Strid med alt, hvad man ellers gør lige over for Dele af vort

Monarki, har paalagt Øerne selv at udrede. Dette Forhold er gaaet i omtrent 30 Aar, og den Udgift, som alene Militæret og Guvernementet medføre, beløber sig aarligt til ca. 400,000 Kr. Naar blot disse to Poster vare udeladte af Mellemregnskabet med den danske Stat, vil det let ses, at der vilde have været Overskud paa Mellemregningen, og ikke som nu en Underbalance paa henvend 10 Mill. Kr. Det er ogsaa paavist i vor Betænkning, at det efter vor Mening er uforsvarligt, da man sluttede Traktaten, at lade Forholdet mellem St. Croix Kolonialkasse og Aktionærerne i Fællessukkerkogeriet St. Croix staa uløst hen, da det vil kunne medføre, at Kolonialkassen bliver sagsøgt af Aktionærerne til at betale den Garanti, den har overtaget, og som den vil være absolut ude af Stand til at fyldestgøre.

Det ærede Mindretal paa 21 Medlemmer har talt rent ud af Posen — om jeg saa tør udtrykke mig — og har i sin Betænkning givet, hvad jeg vil kalde rene Ord for Pengene. Det siger her bl. a. om de vestindiske Øer, at de i stigende Grad blive en Byrde for den danske Statskasse, og at ingen væsentlig Forandring i denne Tingenes Tilstand vil kunne indtræde, saa længe Øerne ere i dansk Besiddelse, lige saa lidt som der er Udsigt til, at Rigsdagen foruden de store Ofre, der allerede ere bragte, skulde gaa med til yderligere at bevilge store Pengesummer til mulige Forsøg i saa Henseende, og det føjer til: „Traktatens Vedtagelse vil efter vor Formening have følgende Betydning: 1. Den danske Stat faar udbetalt et kontant Beløb af 18 $\frac{2}{3}$ Mill. Kr., bevarer sine Fordringer i Fællessukkerkogerierne og andre Privatejendomme, og fritages dernæst for det aarlige Tilskud, der alene repræsenterer en Kapitalværdi paa mellem 15—20 Mill. Kr.“ — Det er talt aabent ud, som jeg er overbevist om, at det ærede Mindretal, dets Ordfører i alt Fald, føler det, men jeg maa oprigtig tilstaa, at det er en Udtalelse, som saarer mine Følelser. Jeg betvivler ikke det ærede Mindretals Patriotisme, men jeg siger kun: Mindretallet har ikke — om jeg saa tør udtrykke mig — kunnet staa for de mange Penge; det har ikke kunnet staa over for den Fristelse, som Tilbudet om denne store Kapital har været for dem til at se dette Forhold løst. Men Flertallet har i sin Betænkning foruden det at godtgøre, at det for en væsentlig Del er Statens egen Skyld, at Kolonierne ere komne i dette finansielle Tryk, idet de Forsøg, der fra